

Brug; i Efteraars-, Vinter- og de første Foraarsmaaneder tabes intet for Fiskerne ved at høre op med denne Fangst. Vi skulle forøvrigt ikke undlade at henvise til Motiverne til Lovforslaget i Rigsdagstid, for 1871—72 Till. A. Sp. 1501—4; Folkethingets Udvalgs Betænkning, Till. B. Sp. 455 flg.; og Landstingets Udo. Betænkning Till. B. Sp. 843 flg.; den Stildbring af Stillingen, som her er givet, forekommer os at burde have ført til ganske anderledes gennemgribende Forholdsregler end dem, som ved Loven paafulgte. De Grunde, der bleve anførte for Lovgivningsmagtens Holdning, navnlig, at man ikke saasnart igjen burde have givne Lov, kunne vi ikke finde tilstrækkelige for at blive ved et Standpunkt, der har vist sig saa uholdbart, som det her omhandlede.

Den nysnævnte Lov er den sidste udfomne paa dette Omraade, og idet vi nu hermed slutte den historiske Fremstilling af Lovgivningens Virksomhed i Henseende til Naalevaaddene, formene vi os berettigede til af det Anførte at uddrage den Slutning, at Pulsvaaddet og vel endnu mere dets Affødninger Bøt- og Ankervaad bestandig have været ansete for skadelige Redskaber, hvis Brug, forsaavidt denne ikke har været helt forbudt, indtil den seneste Tid har maattet undergives betydelige Indskrænkninger; og fremdeles, at deres Udelukkelse fra visse, saakaldte laafede Bænde er bleven anset for et af de væsentligste Midler til at modvirke deres Stadelighed og til at fiske de modstridende Interesser, som de bevære, imellem.

Vi skulle nu gaa over til at undersøge disse Redskabers Stadelighed, idet en saadan Undersøgelse vil være nødvendig allerede af den Grund, at deres Forsvarere i den seneste Tid møde med det Spørgsmaal, hvori egentlig deres Stadelighed bestaaer, og forlange, at man skal vise dem samme, da de ældre Lovbestemmelser intet Fyldestgjørende indeholde derom, men kun give Stemminger tilkjende; ligesom de ej heller finde Tilstrækkeligt anført til Begrundelse af „laafede Bænde“. — Vi skulle nu gjerne indvømme, at Udtalelser, saasom at de ere „alle Menige til stor Glæde og Forsvang;“ — at „Fiskeriet bliver derved øde til menig Mands Glæde og vore Landes Fordærvelse;“ — at de „al anden Fiskeri stor Glæde tilføje;“ „Fiskens Leg og Leje spille;“ — „Krat-, Krog- og Stangfiskeri forhindre;“ — „de paagrændsende til Præjudice og deres Fiskeri til større Glæde“ o. s. v., ere fremkomne i en Almindelighed, som kunde have nærmere Forklaring nødvendig, ligesom det ej heller har undret os, at man har sagt, at de staa som Udfald, der efter strænge Fordringer dels ere ubeviste, dels ubeviselige; men ligesom dette Sidste maatte med større Grund siges om hvad der anføres for Vaadenedes Ikte-Stadelighed, saa maa der dog lægges nogen Vægt paa en saadan Kontinuitet i overensstemmende Vittringer fra de Styrendes Side, som umulig kunde have anført dem til Begrundelse for hæmmende, strænge Bud uden en nøjere Prøvelse, eller hvis der til Forsvar for Redskabernes Brug stod Kjendsgjerninger, som fortjente at komme i Betragtning. — Naar vi nu skulle drøfte de Virkninger, der knytte sig til Brugen af disse Redskaber, hvis Beskaffenhed og Brugsaade i Tidens Løb usejlsbarlig er undergaaet hensigtsmæssige Forandringer, saa kunne vi faa sammenfatte de Anteposter, som før have været og endnu kunne tænkes førte over dem, under den Glæde, der 1) tilføjes ved at de forstyre og forhindre andet, som uskadeligt anseet, Fiskeri, og 2) den, som kan befrægtes for Fiskemængdens Bevaring og dermed Fiskeriets Bestaaen.

Hvad den første Anse angaar, da behøves der neppe for selv den Ikte-Saglyndige, nogen Bevisførelse for, at Pulsfiskeriet, der fører et, om saa maa siges, om Natten omslukkende Liv paa større Strækninger af Fiskevænderne, er i højeste Grad til Besvær for saagodt som alt andet Fiskeri, hvad enten saa dette drives med faste, d. e. til Pæle eller Dræg støttede, Redskaber (Bundgarn og Rusler) eller med løst staaende, som udsættes i Reglen om Aftenen, for at drages næste Morgen (Nedgarn, de saakaldte Smaagarn, Krogliner o. desl.). De eneste Fiskerier, de vanskeligere ville komme i Konflikt med, er Fiskeri med Drivgarn og Haandsnører. Muligt kunde det synes, at det faste Redsel maatte være mindre udsat, dels fordi det gjerne staaer Kysten nær, dels fordi det ved Pæle er mere kjendeligt, og endelig fordi det har mere at staa imod med; men det har i Sikeligheden mindre at sige; de fleste faste Redskaber naae dog gjerne ned over Højdingen ud i Dybet, Morke og Taage kunne gjøre dem usjendelige, indtil det er forstødt, og Pælene have i Almindelighed ikke tilstrækkelig Modstandskraft, naar de svære Vaadbaade drive paa dem; — de knække, Dræg og Stenantere (Krafer) slæbes af Leje og Garnet splittes eller sønderrives. Det vil heller ikke kunne nægtes, at Pulsstammen, i alt Fald temporært, kan bortjage fra Stedet den Fisk, paa hvis Fangst det faste Redskab er beregnet; og at det Børn, som herimod og i det Hele ved Loven af 1867 er søgt i Bestemmelsen om, at Pulsfiskerne med deres Vaad ikke maa komme noget andet allerede udsat Fiskeredskab nærmere end 100 Favne, er aldeles betydningsløst, er allerede anerkjendt i Landstingetsudvalgets Betænkning under Forhandlingen om Lov 25. Marts 1872, idet Beviset mod et Fiskeri, der almindelig foregaar om Natten, i de fleste Tilfælde vil være uopnaeligt. Heller ikke skal det lades uberørt, at Vaadfiskere, naar Kollision er forhaanden, og det viser sig, at den kun kan undgaaes ved at forpilde et begyndt Dræt, i Almindelighed ikke have Selbeheffelse nok til at gjøre det, men hellere lade staa til uden at ændse Andres Glæde, naar Drættet kan gjenføres uden egen; det er iøvrigt kun en lidet fyldestgjørende Opregning, Brugeren af et fast Redskab kan opnaa derved, at Pulsfiskeren sjældent heller